

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Nadi Pínové a soudkyň Mgr. Lenky Marynkové a JUDr. Jaroslavy Pokorné ve věci

žalobce: **Ing. V. S., MBA**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kočím, Ph.D.
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu újmy,

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. června 2021, č. j. 12 C 70/2021-197, ve znění opravného usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 8. 2021, č. j. 12 C 70/2021-213,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok IV) **mění** jen tak, že co do částky 1 121 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 221 000 Kč od 13. 10. 2017 do zaplacení a ve výši 9,75 % ročně z částky 900 000 Kč od 16. 5. 2019 do zaplacení se žaloba zamítá, jinak, tj. co do částky 609 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 70 000 Kč od 13. 10. 2017 do 4. 2. 2021 a z částky 609 000 Kč od 13. 10. 2017 do zaplacení, **se potvrzuje.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 93 700,80 Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem ve znění opravného usnesení ze dne 31. srpna 2021, č. j. 12 C 70/2021-213, soud prvního stupně zastavil řízení co do částky 700 909,13 Kč (výrok I), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci do patnácti dnů od právní moci rozsudku úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 305 599,50 Kč od 13. 10. 2017 do 4. 2. 2021 (výrok II), úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 108 673,13 Kč od 13. 10. 2017 do 4. 2. 2021 a ve výši 9,75 % ročně z částky 9 075 Kč od 16. 5. 2019 do 4. 2. 2021 (výrok III), a částku 1 730 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 70 000 Kč od 13. 10. 2017 do 4. 2. 2021, ve výši 8,05 % ročně z částky 830 000 Kč od 13. 10. 2017 do zaplacení a ve výši 9,75 % ročně z částky 900 000 Kč od 16. 5. 2019 do zaplacení (výrok IV), a co do úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 151 962 Kč od 13. 7. 2017 do 11. 3. 2021 a ve výši 9,75 % ročně z částky 55 599,50 Kč od 16. 5. 2019 do 11. 3. 2021 žalobu zamítl (výrok V). O náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 34 798 Kč (výrok VI).
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě ze dne 6. 2. 2018, o které bylo vedeno řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 12 C 24/2018, a o žalobě ze dne 16. 7. 2019, ohledně níž bylo původně vedeno řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 146/2019, kdy usnesením citovaného soudu ze dne 20. 5. 2020, č. j. 12 C 24/2018-74, byla obě tato řízení spojena ke společnému projednání a nadále vedena pod sp. zn. 12 C 24/2018. Uvedenými žalobami se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 3 784 474,13 Kč spolu s příslušenstvím, která dle žalobních tvrzení odpovídala součtu dílčích nároků z titulu náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy souvisejících s jeho trestním stíháním zahájeným proti němu usnesením Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování, 3. oddělení hospodářské kriminality, č. j. KRPA-2588-23/TC-2011-000093-NL, ze dne 2. 2. 2012 ve spojení s usneseními o zahájení trestního stíhání ze dne 19. 2. 2014 a ze dne 16. 4. 2014 (dále též jen „usnesení o zahájení trestního stíhání“), na jejichž základě byl stíhán pro zvlášť závažný zločin zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 255 odst. 2, 4 trestního zákoníku. Trestní stíhání žalobce pokračovalo podáním obžaloby projednávané u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 T 15/2014 a pravomocně skončilo zproštěním obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 10. 2018, č. j. 6 To 66/2017-14123, když dovolání Nejvyššího státního zástupce bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 5 Tdo 325/2019-14239, zamítnuto. Žalovaná částka konkrétně sestávala z žalobcem uplatněného nároku na náhradu nákladů obhajoby ve výši 513 161 Kč (457 561,50 Kč uplatněno žalobou ze dne 6. 2. 2018 a 55 599,50 Kč uplatněno žalobou ze dne 16. 7. 2019), nároku na náhradu nákladů za znalecké posudky ve výši 117 748,13 Kč (108 673,13 Kč uplatněno žalobou ze dne 6. 2. 2018 a 9 075 Kč uplatněno žalobou ze dne 16. 7. 2019), nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 1 800 000 Kč (každou ze shora uvedených žalob uplatněno po 900 000 Kč), jež dle tvrzení žalobce odpovídá míře zásahu předmětného trestního stíhání do jeho osobního, rodinného a profesního života, nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 80 000 Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího dle žalobce v nepřiměřené délce trvání předmětného trestního řízení, a konečně nároku na náhradu ušlého zisku za pozastavení práva vykonávat znaleckou činnost ve výši 1 273 565 Kč. Usnesením vyhlášeným při ústním jednání konaném dne 31. 3. 2021 byly do samostatného projednání vyloučeny nároky na náhradu nákladů obhajoby ve výši 513 161 Kč, na náhradu za znalecké posudky ve výši 117 748,13 Kč, na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 1 800 000 Kč a na náhradu ušlého zisku ve výši 1 273 565 Kč, ohledně nichž bylo řízení dále vedeno pod sp. zn. 12 C 70/2021 (předmětné řízení), aby však následně řízení o posledně uvedeném nároku na náhradu ušlého zisku bylo opětně vyloučeno k samostatnému projednání.

3. V průběhu řízení žalovaná uznala důvodnými a žalobci plnila na nároky na náhradu nákladů obhajoby částku 513 161 Kč, na náhradu nákladů za znalecké posudky částku 117 748,13 Kč a na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí částku 70 000 Kč, v důsledku čehož vzal žalobce žalobu zpět co do částky 493 347,63 Kč podáním ze dne 28. 2. 2021 a co do částky 207 561,50 Kč podáním ze dne 24. 3. 2021, a v tomto rozsahu, co do částky 700 909,13 Kč, bylo řízení soudem prvního stupně zastaveno (výrok I. napadeného rozsudku). Spornou tak byla toliko otázka výše peněžité náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, již se mělo žalobci dostat, kdy předmětem řízení z tohoto titulu zůstal požadavek žalobce na zaplacení částky 1 730 000 Kč s příslušenstvím.
4. Soud prvního stupně v rozsahu po částečném zpětvzetí žaloby zcela vyhověl požadavku žalobce na poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě za nemajetkovou újmu, kterou utrpěl v důsledku vydání usnesení o zahájení trestního stíhání doručeného mu dne 7. 2. 2012. Vyšel při tom ze zjištění, že proti žalobci bylo v souvislosti s jeho působením ve společnosti Neograph a.s. zahájeno trestní stíhání pro již výše zmíněný zvláště závažný zločin zneužití informace a postavení v obchodním styku s hrozbou trestu odnětí svobody v trvání pět až deset let. Trestní stíhání bylo proti žalobci vedeno po dobu 8 let a 1 měsíce, do 3. 3. 2020, kdy bylo jeho právnímu zástupci doručeno rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019 o zamítnutí dovolání Nejvyššího státního zástupce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze vydanému v řízení vedeném pod sp. zn. 6 To 66/2017 dne 8. 10. 2018, kterým byl z podnětu odvolání žalobce v celém rozsahu zrušen odsuzující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 10 T 15/2014 a žalobce byl podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby.
5. Soud uzavřel, že předmětné trestní stíhání negativně zasáhlo do celé řady osobnostních složek žalobcova života. Zřejmě nejvíce byl postižen v oblasti rodinného života, kdy pro hrozbu trestu odnětí svobody odkládal s manželkou početí druhého potomka, protože je věkový odstup mezi jeho dětmi v délce sedmi let. Vztahy žalobce s manželkou byly narušeny, rovněž tak jeho vztahy s dalšími členy rodiny. Trpěl výčitkami, že kvůli němu přišel otec o firmu, kterou založil s dědou žalobce. Trestní stíhání mělo vliv i na žalobcův profesní život, když po určitou dobu nemohl vykonávat činnost soudního znalce, byl ztížen jeho kariéerní postup a došlo u něj ke snížení mzdy. V neposlední řadě pak bylo poškozeno žalobcovo dobré jméno v zaměstnání a v jeho okolí. Pokud žalobce poukazyval na medializaci a její důsledky, odkázal prvostupňový soud na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, dle kterého medializaci nelze bez dalšího přičítat státu, tato je důsledkem zásady veřejnosti trestního stíhání. Největší důraz pak kladl soud prvního stupně na specifické okolnosti trestního stíhání žalobce, jež spatřoval v nestandardně vedeném trestním stíhání pro žalobcem namítané a Vrchním soudem v Praze ve zprošťujícím rozhodnutí vyjádřené pochybnosti o nepodjatosti orgánů činných v trestním řízení a názoru o kriminalizaci žalobce na základě objednávky třetích osob.
6. Nároky na peněžité náhrady, které žalobce učinil předmětem tohoto řízení, byly uplatněny u žalované nejednotně, dne 12. 4. 2017 a dne 15. 11. 2018. Pokud jde o náhradu za nezákonné trestní stíhání, tato byla uplatněna ve dvou fázích, dne 12. 5. 2014 v částce 900 000 Kč a dne 15. 11. 2018 v částce 900 000 Kč. V zákonné šestiměsíční lhůtě určené k předběžnému projednání nároku se žalovaná k požadavkům žalobce nevyjádřila, mj. ve vztahu k nároku na náhradu za nezákonné trestní stíhání tak učinila až svým stanoviskem ze dne 3. 2. 2021, na jehož základě žalobci na uvedené dobrovolně vyplatila částku 70 000 Kč, ohledně které již bylo řízení výrokem I. napadeného rozsudku pravomocně zastaveno.
7. Na základě takto učiněného závěru o skutkovém stavu věci soud prvního stupně, zejména s odkazem na ust. § 1, § 3 písm. a), § 5 písm. a), § 7, § 8 odst. 1, a § 31 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále též jen „OdpŠk“), dospěl k závěru o důvodnosti žaloby stran uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy. Implicitně přitom vyšel ze závěru, že usnesení o zahájení trestního stíhání lze ve smyslu ustálené soudní judikatury podle § 8 OdpŠk považovat za

nezákonné, jestliže byl žalobce obžaloby zproštěn. Uvedená podmínka byla v daném případě splněna, ostatně mezi stranami nebyla ani sporná, žalovaná sama žalobce částečně odškodnila. Soud prvního stupně měl na základě jím provedeného dokazování za prokázaný vznik nemajetkové újmy žalobce v příčinné souvislosti s uvedeným trestním řízením a zabýval se otázkou oprávněné výše její relativní kompenzace vycházející ze tří základních kritérií – povaha trestní věci, délka trestního řízení a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. S odkazem na ustálenou judikaturu provedl srovnání, avšak se skutkově odlišnými rozhodnutími s odůvodněním, že skutkově obdobný případ se mu dohledat nepodařilo. Příkladem odkázal na dva jím pravomocně skončené spory vedené pod sp. zn. 10 C 45/2012 a sp. zn. 19 C 304/2011, jejichž předmětem byl nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené jednotlivým poškozeným trestním stíháním. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 45/2012 byl poškozený odškodněn částkou 4 880 000 Kč z titulu náhrady za nemajetkovou újmu vzniklou mu trestním stíháním pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1, trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 a trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 zák. č. 140/1961 trestního zákona, s hrozbou trestu odnětí svobody v délce dva až osm let, přičemž však došlo k jeho pravomocnému odsouzení a výkonu trestu, neboť obžaloby byl zproštěn po mnoha letech na základě obnovy řízení. V druhém z uvedených případů (sp. zn. 19 C 304/2011) byla poškozená odškodněna částkou 400 000 Kč v souvislosti s trestním stíháním pro trestný čin krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona, s hrozícím trestem odnětí svobody v délce šesti měsíců až tří let nebo trestem peněžitým, trestní stíhání trvalo pět let a dva měsíce, poškozená byla pravomocně uznána vinnou a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na dobu dvou let, v důsledku čehož musela přestat vykonávat advokacii, tedy došlo k dopadu do její ekonomické sféry a dále do sféry rodinné a zdravotní. S přihlédnutím k uvedeným okolnostem shledal soud prvního stupně přiměřeným odškodněním žalobce peněžité zadostiučinění v jím uplatněné výši 1 800 000 Kč, kdy vzal do úvahy, že žalovaná žalobce již částkou 70 000 Kč odškodnila.

8. Pokud jde o úrok z prodlení, vyšel z ustanovení § 15 odst. 2 OdpŠk a § 1970 o. z. ve spojení s nařízením vl. č. 351/2013 Sb. a uzavřel, že žalovaná se dostala do prodlení uplynutím šesti měsíců ode dne, kdy u ní žalobce jednotlivé nároky uplatnil, tedy dne 13. 10. 2017 a dne 16. 5. 2019, a v souladu s uvedeným rozhodl. Výroky týkající se toliko úroků z prodlení (II, III a V) nebyly odvoláním napadeny, odvolací soud tak pro stručnost v této části odkazuje na body 51 – 54 napadeného rozsudku.
9. O náhradě nákladů řízení (výrok VI.) soud prvního stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. a s ohledem na procesní výsledek projednané věci přiznal žalobci právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v souhrnné částce 34 798 Kč sestávající ze zaplaceného soudního poplatku 6 000 Kč za tři nároky, z odměny za sedm úkonů právní služby po 3 100 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. a/ vyhl. MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /dále též jen „AT“/), sedmi režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT (zřejmě myšlen § 13 odst. 4 AT) a 21% DPH.
10. Proti vyhovujícímu výroku ve věci samé (IV) a akcesorickému výroku o nákladech řízení (VI) rozsudku soudu prvního stupně podala žalovaná včasné a přípustné odvolání, v němž vyslovila nesouhlas s výší přiznaného zadostiučinění. Předně namítla překvapivost rozhodnutí, kdy soud prvního stupně v průběhu řízení neseznámil účastníky se svým záměrem přiznat odškodnění v takto mimořádné výši a jeho záměry nebyly seznatelné ani z případného srovnání judikatury. Napadené rozhodnutí označila za zjevně excesivní, neboť neodpovídá konkrétním okolnostem posuzovaného případu, neodpovídá případům zvoleným soudem prvního stupně ke srovnání a vymyká se i obecně rozhodovací praxi v oblasti nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním. Za zcela nepřiléhavý pak označila soudem prvního stupně srovnávaný případ odškodnění, ohledně něhož bylo u Obvodního soudu pro Prahu 2 vedeno řízení pod sp. zn.

10 C 45/2012, neboť v uvedené věci se jednalo o mimořádný případ justičního omylu, kdy byl po pravomocném odsouzení pro trestný čin násilné povahy se sexuální podtextem na poškozeném vykonán trest odnětí svobody, čemuž předcházelo vazební trestní stíhání, a po povolení obnovy řízení byl poškozený po osmnáct let trvajícím zásahu do osobnostních práv obžaloby zproštěn; částka, která byla v uvedeném řízení poškozenému přiznána, mu měla umožnit důstojný začátek nového života v anonymitě pro případ, že by se rozhodl opustit město, kde je znám. Pokud soud prvního stupně odůvodnil přiznání vysokého zadostiučinění nestandardním postupem orgánů činných v trestním řízení a flagrantním pochybením státu při vedení trestního stíhání s odkazem na odůvodnění zprošťující rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, vyslovila žalovaná přesvědčení, že si měl počínat spíše zdrženlivěji. Měla za to, že není v možnostech soudu v náhradovém řízení proniknout do složitých vztahů mezi jednotlivými podnikatelskými subjekty a dalšími osobami, které byly aktéry tzv. jízdenkové kauzy, a tyto objektivně posoudit. Současně poukázala na kontrast mezi rozhodnutím Vrchního soudu v Praze a okolnostmi trestní kauzy, zejména namítla, že podjatost orgánů činných v trestním řízení nebyla nikdy konstatována, že vyšetřovatel ani dozorová státní zástupkyně nebyli nikdy za postup v posuzované trestní věci trestně či kárně postiženi, že žalobcem namítaný postup státní zástupkyně při zajištění akcií emitenta Neograph a. s. byl souladný s metodikou Nejvyššího státního zastupitelství, konkrétně stanoviskem poř. č. 6/2005 ze dne 7. 10. 2005, a ač bylo rozhodnutí vydané v této souvislosti dozorovou státní zástupkyní podrobeno soudnímu přezkumu, jakož i přezkumu Ústavním soudem, nebylo zrušeno pro nezákonnost. Dále upozornila na to, že v řízení vystupovaly celkem tři články státního zastupitelství, kdy po vydání zprošťujícího rozsudku Vrchním soudem v Praze podal Nejvyšší státní zástupce dovolání, přičemž z konečného rozhodnutí Nejvyššího soudu účelovost trestního stíhání nevyplývá a že lze mít pochybnosti o nepodjatosti předsedkyně senátu Vrchního soudu v Praze, který rozhodoval o odvolání žalobce, když tato je jeho sousedkou. V neposlední řadě žalovaná namítla, že nelze přehlédnout složité vztahy uvnitř společnosti Neograph a.s., komplikovanost vzájemných vztahů subjektů v tzv. jízdenkové kauze a složitost dané věci, kdy i sám Vrchní soud v Praze prováděl rozsáhlé skutkové i právní rozborů a ve svém prvním částečně zprošťujícím rozsudku ukládal soudu prvního stupně pokyny k dalšímu postupu ve věci. Jako případy ke srovnání vhodné pak žalovaná uvedla řízení vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 26 C 229/2018 a sp. zn. 22 C 83/2017, jejichž předmětem byl obdobný nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené jednotlivým poškozeným. V prvním z uvedených případů se poškozená domáhala odškodnění za tři roky a šest měsíců trvajícím masivně medializované trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, porušení povinnosti při správě cizího majetku a legalizace výnosů z trestné činnosti s hrozícím trestem odnětí svobody v délce osmi let, v jehož průběhu byla vystavena existenční nouzi v důsledku zajištění veškerých peněžních prostředků na bankovních účtech a zajištění veškerých nemovitostí v době, kdy byla na mateřské dovolené s dcerou ve věku 15 měsíců, za což jí bylo pro zásahy do zdraví, partnerského a rodinného života přiznáno odškodnění ve výši 263 000 Kč. V druhém z předkládaných řízení vedeném pod sp. zn. 22 C 83/2017 byl poškozený v šest let a pět měsíců trvajícím trestním stíháním zahájeném pro podezření ze spáchání trestných činů podvodu a zneužití pravomoci veřejného činitele ohrožen trestem odnětí svobody v délce deseti let, za což mu bylo pro zásahy do zdraví a profesního života, kdy byl soudním exekutorem stíháným v souvislosti s výkonem této funkce, přiznáno odškodnění ve výši 200 000 Kč. Nesprávným shledávala žalovaná též výrok o náhradě nákladů řízení, když v dotčeném řízení bylo rozhodováno pouze o části původně uplatněného nároku (2 430 909,13 Kč z 3 784 474,13 Kč, tj. o 64,23 %), a není možné, aby soud v každém z vyloučených řízení rozhodoval o celých nákladech řízení a přiznával tak účastníkům opakovaně plnou náhradu za tytéž úkony. Závěrem žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu změnil tak, že se žaloba zamítá, a aby byl modifikován nákladový výrok a žalované přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, eventuálně aby byl rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu zrušen a vrácen soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

11. Žalobce se k odvolání žalované vyjádřil, navrhl rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích potvrdit. Pokud jde o výši peněžitého zadostiučinění, poukázal žalobce na transparentní, logickou a srozumitelnou úvahu soudu prvního stupně, při níž tento přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení trvajícím od počátku roku 2018 najevo a nedopustil se při tom žádného excessu. S odkazem na články na internetovém portálu Česká justice týkající se bývalého senátora L. či poslance R. pak uzavřel, že v současné době soudy běžně přiznávají částky v řádech vyšších statisíců či nižších milionů. Za zcela zásadní pak považoval soudem prvního stupně přijatou argumentaci o působení orgánů činných v trestním řízení při trestním stíhání žalobce, kdy v této souvislosti poukázal na závěry Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího. Tvzení žalované, že nikdy nebyla konstatována podjatost orgánů činných v trestním řízení, označil právě s ohledem na zmíněné závěry Vrchního soudu v Praze za nepravdivé a současně v souvislosti s trestním stíháním dozorující státní zástupkyně JUDr. Máchové v jiné trestní věci (tzv. „kauza Bereta“) dovodil její modus operandi, a sice vynášení informací z trestního spisu, k čemuž mělo dojít i v případě žalobce. Pro vyjádření nyní již bývalé ministryně spravedlnosti Mgr. Marie Benešové, že případ žalobce a jeho otce patří nejspíše mezi případy, u kterých bylo trestní řízení objednáno, pak žalobce vyjádřil údiv nad popíráním podílu orgánů činných v trestním řízení na nezákonném stíhání žalobce. Žalovanou v odvolání provedené srovnání s jinými případy označil za nepřiléhavé, neboť tyto se liší dobou stíhání a hrozící sazbou. Naopak odpovídající se mu jevíly obdobné případy provedené pro srovnání soudem prvního stupně. Napadený rozsudek dle žalobce koresponduje s kritérii vyslovenými Ústavním soudem v nálezu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. IV ÚS 3183/15, dle kterého jednou z cest pro určení výše náhrady je, aby si každý určil částku, za jakou by byl ochoten snášet osud neprávem stíhané osoby. Přiznanou částku pak za takovou považoval. Pokud jde o napadený nákladový výrok, měl za to, že mu byla přiznána náhrada pouze za úkony týkající se projednávání nároku.
12. Před jednáním odvolacího soudu žalovaná doplnila své odvolání o sdělení, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 18 C 275/2017 bylo v související právní věci otce žalobce prozatím nepravomocně shledáno přiměřeným zadostiučinění v celkové výši 500 000 Kč.
13. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.) a poté, co obě procesní strany seznámil se svým názorem, že soudem prvního stupně vybrané případy nepovažuje za srovnatelné pro svou rozdílnost, a
- a) provedl komparaci s vhodnými rozhodnutími ze seznamu rozhodnutí odvolacích soudů týkajících se odškodnění poškozenými uplatněných nároků na peněžité zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním, který byl uveřejněn na webovém portálu Ministerstva spravedlnosti za účelem seznámení veřejnosti s obvykle pravomocně přiznávanou výší satisfakce za újmu způsobenou trestním stíháním, pro jejíž stanovení je v souladu s aktuální judikaturou výchozí metoda komparace (srovnání) s obdobnými již pravomocně skončenými případy. Z těchto plyne, že výše satisfakce za újmu způsobenou trestním stíháním pro srovnatelné trestné činy hospodářské případně pro trestné činy proti majetku se pohybuje v širokém rozmezí, ve skutkově obdobných případech co do zásahů do rodinné, profesní a osobní sféry života pak zpravidla v rozmezí cca 4 500 Kč – cca 6 000 Kč za každý měsíc uvedeného trestního stíhání (<https://www.justice.cz/web/msp/odskodnovani2?clanek=penezni-zadostiucineni-za-ujmu-zpusobenou-trestnim-stihanim>), zejména viz níže blíže rozvedené pravomocné rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019, č. j. 91 Co 120/2019-160, ze dne 26. 9. 2019, č. j. 54 Co 247/2019-288, a ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Co 375/2015-510); a
- b) zjistil, že pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 10. 2018, č. j. 10 C 155/2017-132, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019, č. j. 91 Co 120/2019-160, byla trestně stíhanému prvnímu náměstkovi primátora města Přerova, obžalovanému ze zločinu sjednání výhody při veřejné zakázce, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední

osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, který byl zproštěn obžaloby podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu, tedy z toho důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, za dobu trestního stíhání v trvání pěti let a tří měsíců, kdy mu hrozil trest odnětí svobody až na osm let, přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 378 000 Kč, neboli náhrada nemajetkové újmy ve výši 6 000 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání, zohledňující negativní dopad trestního stíhání do jeho osobní, profesní (politické) a dílem též rodinné sféry, zejména proto, že v souvislosti s trestním stíháním a mediální kampaní v regionálním tisku a na sociálních sítích již nepokračoval v kariéře komunálního politika, když nebyl oblastním sněmem ODS z těchto důvodů nominován na kandidátní listinu do voleb v roce 2014 ani nebyl volen do regionální rady ODS, opakované referování o něm v médiích v souvislosti s korupčním jednáním pak mělo dopad též na jeho dobrou pověst; a

c) zjistil, že pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 4. 2015, č. j. 11 C 15/2013-449, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Co 375/2015-510, se trestně stíhanému vědeckému pracovníkovi, obžalovanému pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2 a 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona ve spolupachatelství, který byl zproštěn obžaloby, dostalo za dobu trestního stíhání v trvání sedmi let a sedmi měsíců, kdy mu hrozil trest odnětí svobody v rozmezí pět až dvanáct let, náhrady nemajetkové újmy ve výši 550 000 Kč, tj. v částce 6 043 Kč za každý měsíc trvání zmíněného trestního stíhání, zohledňující jednak negativní dopad trestního stíhání do profesní (vědecké) sféry jeho života, kdy byl významným vědeckým pracovníkem, autorem vysoce perspektivních technologií, a trestní stíhání zapříčinilo přerušování jeho vědecké činnosti, což vedlo k subjektivnímu pocitu ztráty smyslu života, frustraci, pocitům beznaděje a ve svém důsledku pak k ochromení běžného chodu rodinných záležitostí, tedy též k zásahu do rodinné sféry, současně pak byl v rámci osobní sféry dotčen na své cti;

d) konečně zjistil, že pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 4. 2019, č. j. 19 C 6/2012-56, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2019, č. j. 54 Co 247/2019-288, se trestně stíhanému advokátovi, obžalovanému pro trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c), odst. 4 trestního zákona ve formě účastenství, který byl zproštěn obžaloby podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu, tedy z toho důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, dostalo za dobu trestního stíhání v trvání devíti let a čtyř měsíců, kdy mu hrozil trest odnětí svobody v rozmezí dva až osm let, náhrady nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč, tj. v částce 4 464 Kč za každý měsíc trvání zmíněného trestního stíhání, zohledňující zejména negativní dopad trestního stíhání do profesní sféry, kdy mu byl v důsledku trestního stíhání po dobu téměř dvou let (11. 6. 2002 – 5. 4. 2004) pozastaven výkon advokacie, jeho dobré jméno doznalo značné úhony, klienti se od něj odvraceli a jeho samostatná advokátní praxe posléze zkrachovala, pročez byl nucen se v roce 2007 nechat zaměstnat v jiné advokátní kanceláři, což se odrazilo též v jeho osobní sféře v podobě změny povahy a sféry rodinné, když manželka byla na mateřské dovolené s malým dítětem, tedy ekonomicky na něm závislá;

shledal odvolání žalované částečně důvodným.

14. Právní posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí soud prvního stupně vystavěl na aplikaci příslušných hmotněprávních ustanovení a závěrech dlouhodobě ustálené soudní praxe, podle které stát odpovídá za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Zákon č. 82/1998 Sb. tento nárok sice výslovně neupravuje, avšak v dané souvislosti se vychází z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobené nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, uveřejněný ve Sbírce

soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 35/1991 civ, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Soud prvního stupně v souladu s výše uvedeným správně uzavřel, že byl-li žalobce v předmětném trestním řízení zproštěn obžaloby, pak tím samým byl naplněn primární předpoklad vzniku uvedeného typu odpovědnosti žalované spočívající v existenci nezákonného rozhodnutí.

15. Taktéž lze souhlasit se závěrem soudu prvního stupně o vzniku nemajetkové újmy v příčinné souvislosti se zmíněným nezákonným rozhodnutím, jejíž vznik lze mít za prokázaný tehdy, jsou-li zde dány objektivní důvody, aby se dotčená osoba mohla cítit poškozenou, tedy že by se vzhledem ke konkrétním okolnostem případu i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčenou ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2865/2015). Ostatně ohledně naplněnosti všech obligatorních předpokladů pro dovození uvedeného odpovědnostního závazku co do základu nebylo mezi účastníky řízení sporu, a to dokonce ani ohledně toho, že v daném případě nepřichází v úvahu jiná kompenzace uvedené újmy, než její peněžitá náhrada, což plyne z prostého faktu, že sama žalovaná na základě předběžného uplatnění nároku žalobci z uvedeného titulu dobrovolně zaplatila částku 70 000 Kč.
16. Konečně je třeba přisvědčit soudu prvního stupně i v tom směru, že výše náhrady nemajetkové újmy, které by se poškozenému mělo dostat, není právním předpisem přímo stanovena. Ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk výši uvedené náhrady ponechává na úvaze soudu s tím, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích s projednávanou věcí shodují, jinak vyjádřeno, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových okolností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 32 Cdo 2813/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 122/2012 civ). Potud tedy právnímu posouzení soudu prvního stupně nelze nic vytknout.
17. Uvedené se však již netýká výše zadostiučinění přiznaného prvostupňovým soudem. Odvolací soud postrádá přesvědčivé srovnání s případy, které se v podstatných znacích s projednávanou věcí shodují, při současné akcentaci společných znaků a vysvětlení toho, jakým způsobem se tyto promítly do výše stanoveného zadostiučinění. Soud prvního stupně uvedl, že se mu skutkově obdobný případ nepodařilo dohledat, a provedl srovnání s rozhodnutími vydanými v řízeních vedených u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 45/2012 a pod sp. zn. 19 C 304/2011 (ve spojení s řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 70 Co 27/2019). V prvním z uvedených řízení se poškozený domáhal odškodnění za trestní stíhání pro společností vysoce odsuzovaný trestný čin znásilnění a dále pro trestné činy vydírání a neoprávněného užívání cizí věci, přičemž za poslední dva trestné činy byl pravomocně uznán vinným a uložený trest odnětí svobody v trvání jednoho roku vykonal, zproštěn obžaloby pak byl až po více než 17 letech od pravomocného odsouzení, tedy společnost na něj po valnou část jeho života (v období věku 20 – 38 let) nahlížela jako na „kriminálního“. Další pro srovnání nevhodně zvolený příklad představuje rozhodnutí vydané ve výše zmíněném řízení sp. zn. 19 C 304/2011, v němž se poškozená domáhala odškodnění za trestní stíhání pro trestný čin krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku, přičemž však v jejím případě došlo dvakrát k pravomocnému odsouzení (odsuzující rozhodnutí byla dvakrát zrušena k jejímu dovolání Nejvyšším soudem usneseními ze dne 11. 11. 2008 a ze dne 28. 4. 2009), a to za situace, kdy Nejvyšší soud již v prvním zrušujícím usnesení vyjádřil právní názor, z něhož mohla poškozená důvodně dovozovat, že bude obžaloby zproštěna, a tímto postupem způsobeným „tvrdohlavostí“ krajského soudu došlo v řízení k nečekanému zvratu, přičemž poškozené byl pravomocnými odsuzujícími rozsudky mimo jiné opakovaně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie, tedy musela opakovaně ukončovat a následně

obnovovat svou advokátní praxi, nadto za situace, kdy trestní stíhání mělo vliv rovněž na její činnost správkyně konkurzní podstaty, neboť v roce 2007 byla ze seznamu správců v důsledku vedeného trestního stíhání vyškrtuta. Případy zvolené prvostupňovým soudem za účelem komparace se v podstatném znaku, kdy u poškozených došlo k pravomocnému odsouzení a uložený trest (odnětí svobody, zákazu činnosti) byl zcela či zčásti vykonán, shodují navzájem, nikoliv však již s věcí žalobce, u něhož k pravomocnému odsouzení, natož pak byť k částečnému vykonání trestu, nedošlo.

18. Soud prvního stupně provedl shora uvedenou neodpovídající komparaci, ačkoliv nápad civilních věcí u něj je letitě přibližně ze 40 % tvořen právě žalobami o odškodnění dle OdpŠk. Jestliže tedy disponuje některý soud z vlastní úřední činnosti dostatkem srovnatelných případů, pak je to právě Obvodní soud pro Prahu 2. S tímto plně koresponduje, že všechna rozhodnutí, jimiž provedl odvolací soud srovnání pro skutkovou podobnost případů, jím byla v prvním stupni vydána.
19. Nesprávným pak byl odvolacím soudem shledán též závěr soudu prvního stupně stran nutnosti přiznat žalobci odškodnění v mimořádné výši pro údajný exces a flagrantní pochybení státu při vedení trestního stíhání. Dle názoru odvolacího soudu nelze předestřené jednotlivé části odůvodnění zprošťujícího rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 10. 2018, č. j. 6 To 66/2017-14123, vytrhnout z kontextu a následně je posuzovat nezávisle na celé předmětné trestní kauze. Dle obsahu odůvodnění zmíněného trestního rozhodnutí byla při posuzování žalobcem vznesené námitky podjatosti zohledněna mj. nálezová judikatura Ústavního soudu, podle které je třeba přihlížet i k pouhým pochybám o nepodjatosti, přičemž validním kritériem je též hledisko nezávislosti a nestrannosti pro třetí osoby, tedy nelze přehlížet ani existenci možného přesvědčení, že důvod pro vyloučení dán je, i když třeba reálný důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezávislosti ve skutečnosti jak v subjektivní, tak dokonce v objektivní poloze, neexistuje. Za situace, kdy trestní řízení ovládá základní zásada - v pochybnostech ve prospěch, a to i při posuzování případné otázky vyloučení orgánů činných v trestním řízení pro pochybnosti o jejich nepodjatosti, nelze závěry obsažené v odůvodnění trestního rozhodnutí a z toho vycházející tvrzení žalobce převzít zcela nekriticky za své v rámci civilního řízení sporného, které se od trestního řízení zásadním způsobem liší. Úkolem nalézacího soudu je oprostít se od vnějších vlivů a s nadhledem, dbaje zásad ovládajících civilní řízení sporné, činit závěry, aniž by se nechal unést spekulacemi či pochybami. V duchu uvedeného zůstala stranou pozornosti odvolacího soudu též naopak žalovanou nastíněná možnost podjatosti předsedkyně senátu 6 To Vrchního soudu v Praze, který vydal výše zmíněný zprošťující rozsudek, založená na spekulacích v důsledku jejího sousedství se žalobcem. Na trestní stíhání žalobce lze tedy v daném případě pohlížet jako na excesivní toliko do té míry, že byl zproštěn obžaloby, v důsledku čehož je třeba na usnesení o zahájení trestního stíhání nahlížet jako na nezákonné rozhodnutí.
20. Pokud žalobce v této souvislosti dále argumentoval medializovaným prohlášením bývalé ministryně spravedlnosti Mgr. Marie Benešové, lze ve stručnosti shrnout, že se pohybujeme opětně v rovině spekulací, jak patrně z použití slova „nejspíše“. Odvolacímu soudu nepřísluší se k tomuto blíže vyjadřovat, neboť jeho obsah není předmětem soudního přezkumu v daném řízení. Nadto lze v obecné rovině dodat, že nakolik jsou nejen politici nezřídka ve svých projevech neuvážení, je široké veřejnosti obecně známo z médií, soudu pak navíc též z žalob na ochranu osobnosti. Je na každém jednotlivci, jak k jednotlivým prezentovaným vyjádřením přistoupí, bylo by však nesprávné, aby u obtížného trestního řízení, které bylo vedeno na třech stupních soudní soustavy, z toho u odvolacího soudu opakovaně, a z rozhodnutí soudu je patrná složitost a obsáhlost projednávané materie, tyto spekulace a pochyby bez dalšího nekriticky převzal za své.
21. Pro úplnost odvolací soud dodává, že rozhodnutí předestřené žalobcem také neshledal vhodnými ke srovnání, a to z důvodu významných odlišností základních znaků rozhodných pro posouzení

věci. Pokud žalobce ke srovnání nabídl rozhodnutí vydané v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 45/2012, odkazuje odvolací soud na obsáhlé vyjádření obsažené v bodě 17 tohoto odůvodnění, neboť shodný případ vzal pro srovnání za svůj soud prvního stupně. Rovněž další žalobcem nastíněná rozhodnutí vydaná v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 31 C 389/2014 či pod sp. zn. 20 C 181/2011 (ve znění rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 69 Co 99/2016-419) nejsou vhodná ke komparaci s danou věcí, když v prvním případě se jedná o trestní stíhání pro trestný čin, na který společnost nahlíží jako na mimořádně zavrženíhodný, a sice pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku, jež mělo být spácháno na dítěti mladším patnácti let, ve druhém pak byl poškozený letitě omezen na své svobodě v důsledku vzetí do vazby. Poslední žalobcem ke srovnání zvolený případ, který tento shledal nejprůběhavějším, vycházel z rozhodnutí vydaného Městským soudem v Praze v řízení na ochranu osobnosti pod č. j. 34 C 187/2008-349, ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Co 102/2019-375, tato rozhodnutí však byla Nejvyšším soudem zrušena k podanému dovolání a prozatím nepravomocným rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2021, č. j. 34C 187/2008-458, bylo poškozenému přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 150 000 Kč namísto žalobcem původně argumentovaného zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč.

22. Odvolacím soudem pro komparaci zvolená rozhodnutí určují obecně akceptovanou základní výši relativního odškodnění újmy poškozených stíhaných v souvislosti se závažnými hospodářskými trestnými činy/zločiny (dle účinné trestněprávní úpravy) či trestnými činy proti majetku s hrozícím trestem odnětí svobody v délce 2-8 let případně 5-12 let v rozmezí zhruba 4 500 Kč – 6 000 Kč za každý měsíc trvání trestního stíhání. Všechna tato řízení měla delšího trvání (od pěti let a 3 měsíců po 9 let a čtyři měsíce), a účinky trestního stíhání měly významný dopad do osobnostních složek života poškozených, primárně do sféry profesní, kdy trestní stíhání ve srovnávaných případech zásadním způsobem postihlo kariéru významného vědeckého pracovníka, politika či advokáta, jakož i sféry osobní pro dopady do cti a důstojnosti a v neposlední řadě do rodinného života, kdy frustrace a subjektivní pocit ztráty smyslu života či existenční potíže se i do této sféry promítly. V případě žalobce shledal odvolací soud oproti srovnávaným případům intenzivnější zásah do rodinné sféry pro obavu z početí dítěte z důvodu hrozby trestu odnětí svobody, což vedlo k významnému věkovému rozdílu mezi jeho dětmi (7 let), a dále pak do osobní sféry pro vnitřní pochyby ohledně objektivitu jeho trestního stíhání, jež ho provázely po dobu trestního stíhání. Právě s ohledem na uvedený rozdíl v jinak srovnatelných parametrech daných případů s nyní projednávanou věcí se odvolacímu soudu jevílo potřebným zmíněnou obecně akceptovanou výši finanční kompenzace z titulu „nezákonného“ trestního stíhání navýšit o cca 1 000 Kč nad horní rámeček zjištěného rozpětí, na částku 7 000 Kč za každý měsíc trvání žalobcova trestního stíhání. Učinil tak i s ohledem na Ústavním soudem aktuálně prosazovaný požadavek, aby výše přiznané peněžité náhrady v těchto případech nebyla symbolická a byla způsobilá plnit svou kompenzační funkci. Ústavní soud v dané souvislosti akcentoval, že má-li být stát skutečně považován za demokratický materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání, kterým orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Pokud se tedy poškozený byl nucen podrobit úkonům orgánů činných v trestním řízení, které přistoupily k jeho trestnímu stíhání, jež však neskončilo jeho pravomocným odsouzením, musí mít podle názoru Ústavního soudu taková osoba záruku, že se jí dostane náležitého odčinění, nedospějí-li tyto orgány k přesvědčivému závěru, že spáchala trestnou činnost. Pokud by taková perspektiva neexistovala, nebylo by podle něj možné trvat na povinnosti jednotlivce taková omezení v rámci trestního stíhání snášet. Výše stanoveného peněžitého zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu tak musí vypovídat o účtě státu k soukromému a veřejnému životu jednotlivých lidí (k tomu srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 3271/20, a dále nálezy téhož soudu ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. I. ÚS 1029/21). Veden výše uvedenými úvahami tedy odvolací soud dospěl k závěru, že by se žalobci, s ohledem na stávající závěry judikatury o satisfakci za újmu způsobenou trestním stíháním ve výši srovnatelné s jinými obdobnými případy, jež je způsobilá se vši vážností plnit svou

kompenzační funkci, mělo dostat náhrady nemajetkové újmy v částce 679 000 Kč. Jelikož z uvedeného titulu již žalovaná žalobci dobrovolně zaplatila částku 70 000 Kč, shledal žalobu důvodnou co do částky 609 000 Kč.

23. Odvolací soud proto s odkazem na shora uvedené rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (výrok IV) podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil jen tak, že žalobu zamítl co do částky 1 121 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 221 000 Kč od 13. 10. 2017 do zaplacení a ve výši 9,75 % ročně z částky 900 000 Kč od 16. 5. 2019 do zaplacení, jinak, tj. co do částky 609 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 70 000 Kč od 13. 10. 2017 do 4. 2. 2021 a z částky 609 000 Kč od 13. 10. 2017 do zaplacení, jej potvrdil (§ 219 o. s. ř.). Pokud jde o úrok z prodlení, odvolací soud pro stručnost plně odkazuje na bod 8 odůvodnění tohoto rozsudku.
24. Protože odvolací soud svým rozhodnutím změnil výrok o věci samé, byl nucen podle § 151 odst. 1 a § 224 odst. 2 o. s. ř. rozhodnout nejen o náhradě nákladů odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení vedeného před soudem prvního stupně. V obou případech odvolací soud vyšel z aplikace § 142 odst. 3 o. s. ř., za řízení před soudem prvního stupně ještě ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., a žalobci přiznal plnou náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení se svým nárokem na náhradu škody, představovaném nárokem na náhradu nákladů obhajoby ve výši 513 161 Kč a nárokem na náhradu nákladů za znalecké posudky ve výši 117 748,13 Kč, zcela uspěl a byl co do základu úspěšný též se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí, u něhož rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu.
25. Žalobci přisouzená náhrada účelně vynaložených nákladů za řízení před soudem prvního stupně sestává ze zaplaceného soudního poplatku z žaloby ve výši 6 000 Kč (3 nároky po 2 000 Kč), z odměny advokáta v celkové výši 63 280 Kč tvořené odměnou za dva úkony právní služby po 11 060 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a), d) – převzetí a příprava zastoupení, podání ze dne 28. 2. 2021, § 7 bod 6., § 9 odst. 4 písm. a), § 8 odst. 1 – z punkta 680 909,13 Kč (513 161 Kč + 117 748,13 Kč + 50 000 Kč) - AT], za jeden úkon právní služby ve výši 10 780 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) – žaloba ze dne 6. 2. 2018, § 7 bod 6., § 9 odst. 4 písm. a), § 8 odst. 1 – z punkta 616 234,63 Kč (457 561,5 Kč + 108 673,13 Kč + 50 000 Kč) - AT], za jeden úkon právní služby ve výši 5 700 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) – žaloba ze dne 16. 7. 2019, § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. a), § 8 odst. 1 – z punkta 114 674,50 Kč (55 599,5 Kč + 9 075 Kč + 50 000 Kč)- AT], za jeden úkon právní služby ve výši 9 340 Kč [§ 11 odst. 1 písm. g) – účast na jednání soudu dne 2. 3. 2021 (po částečném zpětvzetí žaloby), § 7 bod 6., § 9 odst. 4 písm. a), § 8 odst. 1 – z punkta 257 561,50 Kč (207 561,5 Kč + 50 000 Kč) - AT], za jeden úkon právní služby ve výši 9 140 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) – podání ze dne 24. 3. 2021, jež je částečným zpětvzetím žaloby co do 207 561,50 Kč, v části opětovně bez novot doplňující tvrzení k otázce nemajetkové újmy nebylo podání žalobce shledáno účelným, § 7 bod 6., § 8 odst. 1 – z punkta 207 561,50 Kč - AT], za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. g) – účast na jednání soudu dne 8. 6. 2021 a dne 30. 6. 2021, § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. a) – z punkta 50 000 Kč - AT], osmi paušálních náhrad hotových výdajů advokáta po 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT), náhrady 21% DPH ve výši 13 792,80 Kč [§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.], tj. celkem 85 472,8 Kč.
26. Náklady odvolacího řízení pak sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. písm. k) – vyjádření k odvolání, písm. g) - účast na odvolacím soudem nařízeném jednání konaném dne 15. 2. 2022, § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. a) – z punkta 50 000 Kč - AT], dvou paušálních náhrad hotových výdajů advokáta po 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT), náhrady 21% DPH ve výši 1 428 Kč [§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.], tj. celkem 8 228 Kč.

27. Z výše uvedených důvodů odvolací soud, dbaje zásady, dle které není soud při rozhodování o nákladech řízení vázán návrhem účastníka, stanovil celkové žalobcem účelně vynaložené náklady řízení před soudy obou stupňů v souvislosti s uplatněnými nároky na náhradu škody za obhajné a za znalecké posudky a nárokem na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí částkou 93 700,80 Kč, kterou uložil žalované žalobci zaplatit (výrok II).
28. Lhůty k plnění byly stanoveny dle §160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. s přihlédnutím k technickoorganizačním podmínkám čerpání prostředků ze státního rozpočtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 15. února 2022

Mgr. Nad'a Pínová v.r.
předsedkyně senátu